

Rūdolfs Šteiners

**ČETRI KRISTUS UPURI
KĀ PAŠAIZLIEDZĪBAS SKOLA.
TRĪS GOLGĀTAS MISTĒRIJAS PRIEKŠPAKĀPES¹**

Bāzele, 1914. gada 1. jūnijs

Mūsu pašreizējai kultūrai arvien vairāk vajadzētu ļauties garazinātnes iedarbībai un ar tās palīdzību gūt jaunu Kristus izpratni. Pret šo jauno Kristus izpratni naidīgi izturas tieši tie, kuri šodien, var teikt, profesionāli pārstāv kristietību, kuriem pieder tā saucamais kristietības zīmogs. Nepieciešams arvien skaidrāk saprast, ka mūsu kultūrai jāiziet pašizliedzības skola. Morāles atjaunošana, tikumiska dzīves veida padziļināšana var notikt, tikai mācoties pašizliedzību. Šo pašizliedzības skolu – atbilstoši pašreizējā laika perioda noteikumiem – cilvēks varēs iziet tikai tad, ja sapratīs īsto pašizliedzību. Ja mēs atskatīsimies uz pasaules evolūciju, uz pasaules attīstību, mēs neatradīsim dziļāku pašizliedzības izpratni kā to, kas mums dota līdz ar Kristus parādīšanos uz Zemes. Tādēļ iepazīt Kristu nozīmē iziet pašizliedzības skolu. Iepazīt Kristu nozīmē iepazīt tos cilvēces attīstības impulsus, kuri ieplūst mūsu dvēselē, caursildot, caurkarsējot to un izsaucot aktuālajā dvēseles esamībā visu, kas šajā dvēselē ir ielikts kā spēja uz pašizliedzību. Mani mīļie draugi, materiālisma laikmetā cilvēces pašizliedzība ir zudusi, tā tiks iepazīta tikai nākotnē. Taču, iedziļinoties Golgātas mistērijas notikumā, dziļi izjūtot to ar visiem savas dvēseles spēkiem, mēs jau šodien varam sākt apgūt pašizliedzības kultūru. Un mēs varam teikt: Tas, ko Kristus ir devis Zemes attīstībai, pauž pašizliedzības pamatprincipu. Un apzinātai cilvēka dvēseles attīstībai tas kļūst par pašizliedzības skolu. To mēs vislabāk sapratīsim, aplūkojot Golgātas mistērijas saistību ar lielajiem pasaules tapšanas posmiem.

Šī Golgātas mistērija, kādu mēs to pazīstam, ir norisinājusies Zemes attīstības gaitā **vienu reizi**. Toreiz būtne, kuru mēs saucam par Kristus būtni, iemiesojās cilvēka, Jēzus no Nācaretes, miesā. Taču šai Golgātas mistērijai bija trīs priekšpakāpes, kuras to noteiktā ziņā sagatavoja. Vēl pirms tās trīs reizes notika kas svarīgs cilvēces tapšanas procesam, tikai ne uz Zemes, bet garīgajā pasaulē. Tātad var teikt, ka trīs Golgātas mistērijas cēlieni norisinājās garīgajā plānā, un tikai ceturtais cēliens norisinājās fiziskajā plānā. Par ceturto vēstī evaņģēlijā un Pāvila vēstules. Vissvarīgāko jeb Zemes notikumu sagatavoja trīs pārzemišķi notikumi. Pirmais no šiem pārzemišķajiem notikumiem iekrita senās Lemūrijas laikā, divi nākamie notika Atlantīdas laikā un ceturtais, pati Golgātas mistērija, Pēcatlantīdas laikā.

Lai arī trīs iepriekšējie notikumi norisinājās pārzemišķajā pasaulē, to izraisītais spēks aizsniedzās līdz pat Zemei. Mēģināsim saprast, kā šo trīs pārzemišķo, Golgātas mistēriju sagatavojošo notikumu spēks iedarbojās uz cilvēci.

Ja mēs aplūkojam mūsdienu cilvēces uzdevumus, ir skaidrs, ka mūsu kultūras aktuālākais uzdevums ir kopt un attīstīt pašizliedzīgu un tikumisku apziņas dvēseli. Mums jāklūst pašizliedzīgiem. Tas ir pašreizējās kultūras nākotnes uzdevums. Cilvēcei jāklūst arvien pašizliedzīgākai. Mēs esam uzsākuši šo ceļu savā apziņā, un te slēpjas visu tikumisko darbu, visu mīlestības darbu nākotne, kura jāīsteno Zemes cilvēcei. Vienā noteiktā ziņā mums jau piemīt zināma pašizliedzība. Tā būtu vislielākā nelaime, kāda vien var piemeklēt Zemes cilvēci, ja cilvēki būtu spiesti kļūt tik patmīļīgi noteiktās savas būtnes sfērās, cik šodien viņi

¹ GA 152/9

daudzējādā ziņā un dabiskā kārtā ir savā morālajā, intelektuālajā un jūtu dzīvē. Ja, piemēram, patmīla pārņemtu maņu orgānus tāpat, kā tā nosaka mūsu morāli, tad Zemes cilvēcei tā būtu vislielākā nelaime un posts, jo maņu orgāniem mūsos jādarbomas pašreizējā, ko tie arī dara.

Mūsu ķermenī ir acis, ar kurām mēs redzam apkārtējo pasauli, bet mēs to redzam tikai tādēļ, ka acis ir pašreizējās un mēs tās nemaz nejūtam. Mēs nesam tās savā ķermenī, mēs uztveram caur tām, bet pašas acis ir it kā izslēgtas no mūsu uztveres. Un tāpat tas ir ar citām maņām. Būtībā mēs apkārtējo pasauli uztveram, tikai pateicoties mūsu maņu sistēmai, kas ir pašreizējā jeb nesavtīga. Pieņemsim, ka mūsu acis kļūtu egoistiskas. Kas tādā gadījumā ar cilvēku notiktu? Mēs, teiksim, tuvotos zilajai krāsai un tai mērā, kādā mēs tai tuvotos, mūsu acis neļautu krāsai caur sevi ieiet mūsu apziņā tā, lai mēs varētu to pārdzīvot, bet gribētu paturēt to sev. Citiem vārdiem sakot, zilā krāsa uzsūktu mūsu acis. Cilvēks sajustu acīs sava veida izsūcošu spēku, ja tās būtu tikpat patstāvīgas, cik patstāvīgi mēs esam savā morālajā, intelektuālajā un jūtu dzīvē. Savukārt, ja mēs tuvotos sarkanajai krāsai un mūsu acis nerīkotos pašreizējā, bet pretendētu uz sarkanās krāsas pārdzīvojumu sevī, mēs to sajustu kā dūrienus acīs. Tātad, ja mūsu acis būtu egoistiskas, mēs minētos iespaidus sajustu kā izsūcošas vai durstīgas sāpes. Mēs apzinātos, ka mums ir acis, bet sajustu vienīgi izsūcošas vai durstīgas sāpes. Realitāte ir tāda, ka mūsdienu cilvēks iet cauri pasaulei un uztver tajā gaismu un krāsas, par acīm īpaši nedomājot. Uztveres procesā to eksistences fakts pašreizējā izdzēšas no mūsu apziņas. Un tāpat tas ir ar visām pārējām maņām.

Pašreiz mūsu maņas darbojas pašreizējā, taču tās nebūtu sasniegušas pašreizējību, ja lemūriskajā laikā tā viņām tiktu atņemta, ja toreiz būtu varējis izpausties Lucifers. Gars, par kuru Bībele pamatoti saka „Jūsu acis tiks atvērtas...”, panāca, ka cilvēks tika pārcelts Zemes dzīves sfērā, kurā viņa acis, ja tām būtu jāattīstās Lucifera ietekmē, būtu kļuvušas egoistiskas. Uztverot noteiktus iespaidus – arī ar citām maņām –, cilvēks iesauktos: „Ak, man šeit kaut kas dur!” Viņš neuztvertu, teiksim, sarkano krāsu, bet sajustu durstošas sāpes acīs. Vai arī viņš teiktu: „Ak, es tieku izsūkts!”, jo neuztvertu zilo krāsu, bet tās iesūcošo spēku. Šīs briesmas no cilvēces tika novērstas, pateicoties tam, ka - nevis uz Zemes, bet pārzemišķās pasaulēs – būtne, kas vēlāk caur Golgātas mistēriju iemiesojās Jēzus no Nācaretes miesā, toreiz bija, tā sakot, iedvēseļojusies (*verseeligt*) – es nevaru teikt „iemiesojusies” – kādā erceņģeļu jeb *archangeloi* hierarhijas būtnē. Kamēr Zeme izdzīvoja lemūrisko laikmetu, augstās garīgās sfērās dzīvoja kāda būtne – var teikt caur sava veida Jāņa kristīšanas priekšvēstījumu –, kas radās, pateicoties tam, ka kāds erceņģelis upurēja savu dvēseliskumu un ļāva Kristum sevi caurstrāvēt. Tādejādi viņš atraisīja spēku, kurš iesniedzās cilvēces attīstībā, un šis iedarbības rezultāts bija maņu nomierināšanās, harmonizācija. Šodien mēs varam lietot savas maņas tā, ka tās darbojas pašreizējā. Ja mēs šo faktu izprotam un izjūtam pateicību pasaules kārtības priekšā, tad, atskatoties uz senajiem laikiem, mēs teiksim: “Tas, kādi mēs esam kā maņu cilvēki, kuri caur savām maņām uztver nevis sāpes, bet spēj sajust sev apkārt brīnišķīgo dabu, ir kļuvis iespējams, pateicoties pirmajam Kristus upurim.” Iemājojis kāda erceņģeļa dvēselē, viņš novērsa draudus, ka cilvēka maņas varētu kļūt egoistiskas. Tā bija pirmā Golgātas mistērijas priekšpakāpe.

Cilvēks pamazām iemācīsies ar dziļi reliģiozām izjūtām raudzīties uz dabas krāšņumu, uz zvaigžņotajām debesīm, uz visu, ko apspīd Saules gaisma, uz visu, kas pastāv mums apkārt kā dzīvnieku, augu un minerālu valstība; viņš aptvers: par to, ka es varu redzēt sev apkārt esošo pasauli, ka šajā pasaulē manas maņas nav sājū avots, bet instrumenti pasaules krāšņuma uztverei, es esmu pateicīgs Kristus upurim, kuru viņš reiz nesa, sagatavojot Golgātas mistēriju. Un tad reiz pienāks laiks, kad dabas vērojums, dabas baudīšana būs caurstrāvota ar Kristus spēku, kad, izejot ārā un priecājoties par skaisto pavasari, par vasaras krāšņumu vai citām

dabas dāvanām, cilvēki teiks: “Uztverot visu, kas plešas mums apkārt, mums jāapzinās, ka nevis mēs, bet **Kristus ir mūsu maņās**, kas dara mūs spējīgus sajūst dabas krāšņumu.”

Atlantiskā attīstības posma sākumā Lucifera un Arimana ietekmē egoisms grasījās pārņemt vēl kādu cilvēka organizācijas sistēmu, proti, dzīvības orgānus. Mani mīļie draugi, mēģināsim aplūkot mūsu dzīvību nodrošinošās organizācijas būtību no šī redzespunkta. Piemēram, kā cilvēkam klājas, ja šie dzīvības orgāni ir iedragāti, bojāti vai saslimst. Tad cilvēks sāk just savu plaušu, sirds, kuņģa un citu orgānu egoismu. Tikai sajutis sāpes, cilvēks uzzina, ka viņam ir kuņģis, sirds utt. Viņš apzinās, ka saslimšana notiek, ja kāds orgāns ir kļuvis egoistisks un dzīvo atsevišķu dzīvi organismā. Normāli cilvēka dzīvē tā nenotiek – tad orgāni cilvēka organizācijā dzīvo pašizliedzīgi. Mūsu konstitūcija tikai tad ļauj mums justies droši un taisni (*aufrecht*) pasaulē, ja mēs ejam tai cauri ar pašizliedzīgiem orgāniem, ja mēs nejūtam, ka mums ir kuņģis, plaušas utt. Mums tie ir, bet mēs tos nejūtam, ja vien tie paši neliek sevi manīt. Tie pašizliedzīgi kalpo organisma veselumam.

Par to, kādēļ orgānu egoisms izraisa slimības, runāsim citreiz; šodien pietiks, ja norādīsim uz normālo stāvokli. Ja darbotos vienīgi Lucifers un Arimans, tad jau Atlantīdas laikā iestātos pavisam cits stāvoklis. Katrs atsevišķais cilvēka orgāns būtu kļuvis egoistisks un notiktu kaut kas visai īpatnējs. Pieņemsim, ka cilvēks tuvotos ār pasaulē kam tādā, ko viņš varētu baudīt vai kas atrastos noteiktās attiecībās ar viņa fizisko organizāciju, teiksim, kādam auglim. Nākotnē mūsu organizācijas attiecības būs īstās zinātnes studiju objekts. Kad zinātne ļaus garazinātnei sevi apaugļot, tad cilvēki zinās – plūcot no koka ķiršus un tos apēdot, tam, kas no ķiršiem pāriet cilvēciskajā organizācijā, ir īpašas attiecības ar noteiktiem orgāniem. Citiem augļiem ir noteiktas attiecības ar citiem orgāniem. Viss, kas nokļūst cilvēka organizācijā, atrodas noteiktās attiecībās ar to. Ja piepildītos tas, kam atlantiskajā laikā bija iespēja notikt caur Arimanu un Luciferu, tad mēs, piemēram, plūktu ķiršus un orgāns, ar kuru ķirši ir saistīti, sajūstu visaugstākās pakāpes iekāri, bezgalīgas alkas pēc ķiršiem! Cilvēks sajūstu šo orgānu kā egoistiski izlecošu organisma veselumā. Savukārt citi orgāni ar savu egoismu strīdētos tam pretī. Aplūkosim citu gadījumu: piemēram, kaut ko cilvēkam kaitīgu. Tāpat kā pasaulē ir noteiktas cilvēkam labvēlīgas lietas, tā pastāv arī viņam nelabvēlīgas lietas. Ja cilvēks tuvotos kam tādā, kas būtu kaitīgs kādam no orgāniem, tad viņš sajūstu šo saikni pēc konkrētā orgāna iekšējās aktivitātes, un tas izpaustos šausmīgā, mokošā baiļu sajūtā. Cilvēka orgāns justos kā izdedzis.

Tagad aplūkosim nevis to, ko cilvēks ēd, bet gaisu, kas ir mums apkārt. Visam, kas atrodas gaisā, ir noteiktas attiecības ar mūsu orgāniem. Ja piepildītos Arimana un Lucifera nodomi un cilvēks būtu atkarīgs tikai no viņiem, tad cauri pasaulei viņu dzītu vien dzīvnieciska iekāre pēc vienam vai otram viņa orgānam tīkamā vai šausmīgs riebums pret kādam no viņa orgāniem kaitīgo. Iedomājieties mūs šādi novietotus pasaulē, ar tādiem fiziskajiem orgāniem, kas padarītu mūs līdzīgus futbolbumbai, kura katrai patīkamai smaržai dzītos pakaļ, pat ja tā atrastos vairāku stundu attālumā, vai, gluži pretēji, riebuma sajūtas vadīta būtu spiesta bēgt jau no liela attāluma. Ja mēs kā kaučuka bumba tiktu mētāti turpu šurpu, padomājiet, kā mēs tādā situācijā varētu attīstīties pasaulē! Tas, ka tā nenotika un mūsu orgāni tika pieklusināti, ka tie tika harmonizēti, ir sekas tam, ka, cilvēkam ejot cauri atlantiskajam posmam, pārzemišķajās sfērās norisinājās otra Golgātas mistērijas priekšpakāpe. Atkal Kristus būtne iemājoja kādas erceņģeļa būtnes dvēselē, un šādā ceļā paveiktais staroja lejā Zemes atmosfērā. Tā iestājās dzīvības orgānu harmonizācija, apslāpēšana, kas padarīja tos pašizliedzīgus. Mūsu mijiedarbība ar ār pasauli pastāvīgi radītu iemeslus visļauņākajām slimībām, mēs nevarētu būt veseli, ja netiktu nests šis otrais Kristus upuris. Un reiz nākotnē, kad cilvēce iegūs īstu izpratni par garīgo pasauli, viņa izjutīs pateicību visu to garīgo būtņu priekšā, no kurām cilvēks ir atkarīgs. Cilvēku piepildīs patiesa, klusa godbijība, un viņš teiks: “Es jūtu, ka varu būt cilvēks

ar pašizliedzīgiem orgāniem nevis tādēļ, ka pats esmu attīstījis sevi šai pasaulē, bet **Kristus manī** izveidojis orgānus tā, lai es varētu būt cilvēks!" Tā mēs arvien vairāk iemācāmies, ka principā visu, kas padara mūs par cilvēkiem, visaptverošākajā nozīmē jāsaprot kā: Nevis es, bet **Kristus manī**. Kristus ir parūpējies par visu cilvēces attīstību trīs Golgātas mistērijas priekšpakāpēs, kuras viņš veica pirms pašas Golgātas mistērijas.

Atlantiskā perioda beigās cilvēcei draudēja trešā nelaime: tad nekārtībai bija jāiestājas starp domāšanu, jūtām un gribu. Domāšanai, jūtām un gribai bija jāklūst egoistiskām. Kā tas izpaustos? Cilvēks kaut ko gribētu un sekotu šim gribas impulsam, tajā pašā laikā viņa domāšana sekotu pilnīgi citam impulsam un jūtas vēl citam. Cilvēces attīstībai bija nepieciešama domāšanas, jūtu un gribas pašizliedzīga iekļaušanās dvēseles veselumā. Lucifera un Arimana ietekmē vien viņa to nebūtu varējusi. Tad domāšana, jūtas un griba būtu kļuvušas egoistiskas. Var teikt, ka tās izjauktu harmonisku Kristus darbību. Un tad atlantiskā perioda beigās iestājās trešais Kristus notikums. Kristus būtne vēlreiz iemājoja kādas erceņģeļa būtnes dvēselē, un spēks, kas, pateicoties tam, radās pārzemišķajā pasaulē, ļāva harmonizēties cilvēka domāšanai, jūtām un gribai. Tieši tāpat kā fiziskie Saules stari iedarbojas uz Zemi, lai augos neizkalstu dzīvība, tā no pārzemišķām pasaulēm Saules garam atspoguļojot bija jāiedarbojas uz Zemi, kā es to nupat aprakstīju. Trešajā pakāpē viņš harmonizēja domāšanu, jūtas un gribu, kā tām bija jātiek harmonizētām, lai cilvēks varētu normāli dzīvot un attīstīties.

Kas notiktu ar cilvēku, ja neiestātos šis trešais notikums? Viņu līdzīgi fūrijai pārņemtu mežonīgas iekāres un nevaldāma griba. Viņš kaut kur trauktos mežonīgā ātrumā, kamēr egoistiskais prāts ņirgātos par to, ko dara nesavaldīgā griba. Tas tika novērsts, pateicoties trešajam notikumam, jo Kristus trešo reizi iemājoja kāda erceņģeļa dvēselē, būtnes no *archangeloī* hierarhijas dvēselē.

Cilvēcē ir saglabājušās atmiņas par to, kā cilvēka kaislības un domāšana tika harmonizētas ar spēkiem, kas toreiz darbojās uz Zemes no pārzemišķajām pasaulēm. Šīs atmiņas ir izpaustas kādā zīmē, tikai to nepareizi tulko. Svētais Georgs jeb svētais Mihaels, kas pārvar pūķi, ir zīme, kas norāda uz šo trešo Kristus notikumu – Kristus ir pieņēmis erceņģeļa veidolu, un pūķis, kuru viņš uzvar, būtu izjaucis kārtību starp domāšanu, jūtām un gribu. Visi, kuri raugās uz Sv. Georga jeb Sv. Mihaela cīņu ar pūķi, vai tamlīdzīgiem attēliem, patiesībā raugās uz trešo Kristus notikumu. Un grieķi, kuri savā brīnišķīgajā mitoloģijā ir radījuši ko līdzīgu notikumam attēliem, kas norisinājās garīgajā pasaulē atlantiskā perioda beigās, godāja Saules garu kā cilvēka domāšanas, jūtu un gribas harmonizētāju. Grieķi, kuri nedaudz zināja par to, teica: "Tu, Saules gars, kurš iemājoja gara ēteriskajā veidolā (jo tāds ir šo būtņu veidols, kuras mēs saucam par erceņģeļiem), to, kas citādi mežonīgi un nevaldāmi trakotu cilvēka dvēselē kā viņa domāšana, jūtas un griba, atraisīji harmonijām uz savas brīnumainās liras, uz kuras tu harmoniski skanēt ļauj cilvēka dvēseles skaņām!" Tā Saules gars kļuva par cilvēka brāzmojošo kaislību sargājošo garu, jo citādi tās vētraini saceltos garaiņu mutuļos, kas laužas laukā no Zemes. Ja cilvēks nodotos tikai šiem garaiņiem, tad domāšana, jūtas un griba jucekliģi plosītos viņā bez jebkādas jēgas. Grieķi virs šiem garaiņiem, kas Lucifera un Arimana ietekmē haotizē no Zemes ceļošās kaislības, nosēdina pītiju, bet Apollons apgaismo pītiju, savaldot mežonīgās kaislības, un viņa kļūst par pravieti (*Weissagerin*). Saules dievā Apollonā grieķi pārdzīvoja Kristu un trešo Kristus notikumu. Un kaislības pārvaldošās pītijas noskaņojumā, aizsardzībā, ko dievs Apollons dāvāja pītijai, grieķis redzēja trešā Kristus notikuma sekas, proti, jucekliģo cilvēcisko kaislību harmonizāciju, pateicoties trešajam Kristus notikumam. Grieķiem Saules dievs Apollons principā ir tas pats, kas attēlots kā Sv. Mihaels jeb Sv. Georgs cīņā ar pūķi.

Mēs redzam, ka Justīna-mocekļa savādajam izteicienam tomēr ir sava jēga. Šo izteicienu mūsdienu kristietības pārstāvji uzskatītu par ķecerīgu, lai arī to drīkst uzskatīt par kristīgu.

Justīns teica: „Heraklīts, Platons un Sokrāts arī bija kristieši, tikai tādi, kādi kristieši varēja būt pirms Golgātas mistērijas notikuma.” Mūsdienu teologi vairs nezina to, bet sākotnējos kristīgajos laikos mocekļi zināja, ka seno grieķu gudrie, lai arī viņi nelietoja Kristus vārdu, tomēr, ja viņiem jautātu, kas ir Apollons, savu mistēriju gudrības vadīti atbildētu: lielais Saules gars, kurš vēlāk dzīvos kādā cilvēkā. Tas parādās mums kā Apollons, kas iemājos viņa dvēselē erceņģeļa veidolā.

Es pieļauju, mani mīlie draugi, jums šķiet dīvains apgalvojums, ka šī būtne trīs reizes iemājoja erceņģeļa dvēselē un ceturtajā reizē iemiesojās cilvēka veidolā. Ja mēs gribētu šo lietu shematizēt, tad vieglāk būtu pieņemt, ka starp iemājošanu erceņģeļa būtnē un iemiesošanu cilvēkā Kristus bija jāsavienojas ar kāda eņģeļa veidolu. Tā tam šķietami būtu jānotiek. Bet, lai arī cilvēki mēdz pārnest garazinātnei, ka tā vēstī pašas sadzejoto, patiesībā tā tas tomēr nav. To jūs varat redzēt arī citās lietās. Ja jūs man jautātu, kādēļ Kristus nenolaidās secīgi no vienas hierarhijas nākamajā, pirms iegāja cilvēkā, tad šodien man jums jāatbild: es to nezinu..., jo es nekad nekombinēju. Faktu pētījumi rāda, ka Kristus trīs reizes pieņēma erceņģeļa veidolu (neizmantojot eņģeļa veidolu) un pēc tam cilvēka veidolu. To es atstāju vēlāko pētījumu ziņā – noskaidrot, kādēļ tā. Katrā ziņā ir skaidrs: ja kāds gribētu kaut ko sadzejot, viņš to darītu pavisam citādi, kā jūs, cerams, varat izsecināt no pateiktā.²

Tagad cilvēces attīstībā ienāca ceturta Golgātas mistērijas pakāpe. Šī Golgātas mistērija novērsa nākamās briesmas, kas Lucifera un Arimana ietekmē ienestu nekārtību cilvēka Es jomā. Maņu orgānos nekārtība būtu ienākusi Lemūrijas laikā; atlantiskā perioda sākumā nekārtība un disharmonija draudēja dzīvības orgāniem, kuri atrodas domāšanas, jūtu un gribas pamatā. Un Pēcatlantīdas laikā disharmonija draudēja pašam cilvēka Es. Tajā laikā Es bija jāienāk cilvēces attīstībā, tāpēc vajadzēja nodibināt harmoniju starp Es un kosmiskajiem spēkiem, lai Es neklūtu par šo spēku futbolbumbu. Tas kļuva par šo spēku futbolbumbu, ja cilvēks nevarētu noturēt savu patību un tā nonāktu šo spēku rīcībā; tad viss, kas raisītos dvēselē, tiktu visu iespējamo elementāro spēku – vēja, gaisa, viļņu – aizrauts. Sākumā, kad mēs strādājām Vācijā savas garazinātnes laukā, reiz pie mums atnāca kāda draudzīgi noskaņota personība, kura ar brīnišķīgu entuziasmu uzņēma to, ko

Viss šajā personībā bija caurausts ar skaistumu. Mēs toreiz vēl bijām nelielā skaitā. Mums vēl nevajadzēja saspīsties šādā telpā, kā tas ir šodien. Un par lietām, kuras mēs šodien stāstām plašam klausītāju lokam, toreiz mēs runājām trijātā: es kopā ar divām citām personībām. Minētā personība jau 1904. gadā atstāja fizisko plānu un aizgāja garīgajā pasaulē. Kā jau parasti, šādas personības³ attīstās tālāk arī pēc nāves. 1907. gadā, kad mēs savam kongresam uzvedām Širē „Eleisīnas mistēriju” rekonstrukciju, no šīs personības ietekmes vēl neko nevarēja manīt. Tā sākās 1909. gadā un kļuva arvien jūtāmāka pēdējos gados. Es precīzi zināju, ka tā bija mūsu draudzenes personība, kuru tiešām varēja objektīvi un tīri mīlēt šo viņas īpašību dēļ. Nonākusi garīgajā pasaulē, viņa darbojās kā sargeņģelis tajā, kas mums bija jāpaveic, lai mūsu mistērijās apvienotu estētisko un ezotērisko elementu. Un mēs tiešām

²1913. gada 30. decembrī lekciju cikla ietvaros „Kristus un garīgā pasaule” Rūdolfs Šteiners runā par eņģeļveidīgu būtni, kas bijusi pamatā Nātana dzimtas Jēzus zēnam un piederējusi tās cilvēces dvēseles daļai, kura palika garīgajā pasaulē, kad sākās cilvēces attīstības posms Lucifera ietekmē. Palika noteikta saikne starp šo tīri garīgo substanci un to, kas tika sadalīta starp atsevišķam cilvēku dvēselēm. Tā izpaudās garīgā aizsardzībā no Lucifera un Arimana kārdinājumiem fiziskajā plānā. Šī pārcilvēciskā būtne nolēma savu attīstību iziet augšējo hierarhiju pasaulē, kas ļāva tai noteiktu laiku būt caurstrāvotai ar Kristus būtni. Līdz ar to Saules garīgā iedarbība uz kosmiskajiem spēkiem tika noteiktā mērā vājināta, lai panāktu Zemes cilvēka harmonizāciju. Kad Kristus iemājoja erceņģeļa dvēselē un savienojās ar Jēzus pirmtēlu, viņš deva tam spēju padzīt pūķi no cilvēka dabiskās dvēseles. Grieķu dievi ir šīs eņģeļveidīgās būtnes dažādās projekcijas tās ceļā cauri planētu sfērām. (Izdevēja piezīme.)

³ *Maria Strauch-Spettini*, Drēzdenes galma teātra aktrise, vēlāk cariskajā teātrī Pēterburgā. 1882. gadā pievērsās privātajai dzīvei.

jutāmie šīs personības labi pasargāti, jo tas vēlāk pārgāja mūsu darbībā uz Zemes, ieplūda Zemes aktivitātēs un caurstrāvoja mūs. Mēs pateicībā uzlūkojām to, kamēr šīs personības dvēseles skatiens vēroja mūsu darbus. Taču ikreiz, kad mēs ar šo personību mēģinājām pievērsties sarunai divatā – jo šajā gadījumā runa ir par savstarpēju iedarbību –, viņa atklāja, ka atrast ceļu pie mūsu darbības vislabāk var tad, ja mēs caurstrāvojamies ar domām par Kristu Zemes attīstībā. Ja es ietērptu vārdos to, ko šī personība arvien no jauna atkārtoja, lai gan es, protams, varu tikai simboliski izpaust to, kas garīgajā pasaulē parādās pilnīgi citādi, tas skanētu šādi: “Es varu tik labi atrast ceļu pie jums tāpēc, ka jūs arvien vairāk dodaties virzienā, kas veido garazinātņi par paša dzīvā Kristus vārda izpausmi.”

Kristus impulsam jāklūst par dzīvu tiltu starp Zemes dzīvi un dzīvi pārjutekliskajās pasaulēs. Trīs reizes Kristus no pārzemišķajām pasaulēm ir ielicis cilvēkā vajadzīgo pamatu, lai viņš varētu dzīvot pareizi. Trīs reizes viņš pārvērtā cilvēka maņu, dzīvības un dvēseles orgānus par pašizliedzīgiem orgāniem. Tagad cilvēka uzdevums ir kļūt pašizliedzīgam intelektuāli un morāli, iemācoties attiecināt vārdus „Nevis es, bet Kristus mani” uz savu intelektuālo un morālo dzīvi.

Mani mīlie draugi, reiz pasaule uzzinās, ka tas, ko mēs sludinām kā garazinātņi, ir Kristus Vārds. Viņš ir teicis: „Es esmu ar jums visas dienas līdz Zemes beigām.” Garazinātņes misija ir atvērt cilvēkiem vārtus uz dzīvo Kristu. Ar dzīvo cilvēku sapratņi savienojas mirušie, kuri zina, ka Kristus ir pārgājis no darbības debesīs pie darbības Zemes virsū. Un, kad mirušie kā sargeņģeļi noliecas pie dzīvajiem uz Zemes, viņi var atrast šīs līdzcilvēku dvēseles, ja tās caurstrāvo un apgaro Kristus impulss. Kristus, augstais Saules gars, ir nolaidies no pārzemišķajām pasaulēm caur Golgātas mistēriju, lai rastu mājokli cilvēku dvēselēs. Garazinātņes uzdevums ir sludināt cilvēkiem, ka tas ir iespējams. Kad Kristus atradīs mājokli cilvēku dvēselēs, tad Kristus spēks staros atpakaļ no Zemes auras tajās pasaulēs, kuras viņš atstāja Zemes cilvēces svētības labā, un viss Kosmoss tiks kristianizēts. Apgūstot garazinātņi, mēs tiešām pakāpeniski sasniegsim dziļāku Golgātas mistērijas izpratņi. Ja mēs pārdomāsim gan tikko teikto, gan arī to, kādai tad nākotņē jābūt cilvēces intelektuālās un morālās dzīves pašizliedzības skolai, tad mēs dziļi jo dziļi pārliecināsimies par garazinātņes kā Golgātas mistērijas sludinātājas nepieciešamību! Tad mēs zināsim, kādi ir garazinātņiskie impulsi, kuri grib ienākt mūsu dzīvē. Tad Kristus impulss caurstrāvos cilvēci; tiešām visi cilvēki varēs to uzņemt, jo Kristus nav nācis pie kādas noteiktas nācijas. Viņš ir augstas pakāpes Saules būtne, kas pieder visai cilvēcei un kas var ienākt visu cilvēku dvēselēs, lai vai kādai nācijai vai reliģijai viņi piederētu. Ja cilvēki pakāpeniski atrastu ceļu pie Kristus impulsa un Golgātas mistērijas izpratņes, tad varbūt tas, kas šodien izskatās kristīgs, kas šodien daudziem šķiet nesam kristietības zīmogu, tiktu saukts par nekristīgu un ķecerīgu. Ja mēs mēģinām saprast Golgātas mistēriju ne tikai ar prātu, ja mēs mēģinām aptvert to ar visu dvēseli, tad mums ir vajadzīga garazinātņe. Tad mēs, būdami piederīgi šai spirituālajai plūsmai, varēsīm paļauties uz savu sapratņi par to, kas cilvēcei nepieciešams tagad un tuvākajā nākotņē.

Tās bija lietas, par kurām es šodien gribēju runāt ar jums. Cerams, jau drīzumā būs iespēja turpināt apcerējumus šajā pilsētā.